

(z povídky Markéty Harasimové Vánoční sen)

Povídali si ještě asi třicet minut, než s úžasem zjistili, že se přiblížila zavírací hodina. „Abychom šli, co?“ rozhlédla se Kamila po téměř prázdném lokále.

Napodobil ji. „Asi ano. Mám zavolat taxi, nebo si uděláme procházku? Moc rád tě doprovodím, a je docela teplo.“

Až teď si uvědomila, že přijeli vozem – ten už ale Přemek po několika skleničkách řídit nemohl. Potěšila ji jeho zodpovědnost a připsala mu za ni další plus. „Takže auto necháš tady? Nebojíš se?“

„Je tu ve stejném bezpečí jako před panelákem, kde teď bydlím. Což je jen o pár ulic dál, ráno pro ně doběhnu.“

„Tak fajn. A pokud ti to nevadí, dám přednost procházce. Jsem chodivý typ.“

„Skvělé. Já taky, i když zadek si vozím celkem často.“

Zanedlouho už kráčeli bok po boku tmavými ulicemi, ozářenými pouličními lampami. Počasí vůbec nekorespondovalo s druhou polovinou prosince, připomínalo spíš říjen. Přemek Kamile nabídl rámě, a zatímco procházeli nočním městem, přepadla ji romantická nálada. Jak jen je příjemné vyjít si s mužem – galantním a příjemným k tomu – a oprostít se na chvíli od běžných povinností! Nechat se rozmazlovat, užívat si jeho pozornosti a komplimentů...

A navíc se těšit na další setkání. Dokonce na společnou štědrovečerní večeři! Celé to vypadá slibně, vlastně skoro dokonale.

Na to pozor! Ozval se v ní tichý vnitřní hlásek. Co začíná takhle ukázkově, může být podezřelé! Jenže intuice mi říká, že se nemám čeho bát, oponovala mu. A na tu já dám vždycky. Ještě mě nezklamala – v dobrém i ve zlém.

Kamile připadalo, že cestu zvládli příliš rychle, a přitom nijak nespíchali. I přesto se brzy ocitli před jejím domem. „A jsme tady,“ poznamenala zbytečně, když došli ke dveřím.

Dostanu odvalu pozvat ho k sobě? Přemítala. Není to moc vyzývavé, prvoplánové? A nebude mě mrzet, když to neudělám? Myšlenky se jí honily hlavou jako chaoticky vystřelené šípy.

Naštěstí její dilema vyřešil sám Přemek. Otočil ji čelem k sobě a naklonil se k ní tak blízko, až mohla navzdory sporému světlu rozeznat póry na jeho nose. Do zad ji zatlačila drsná omítka, na které vzápětí přistály Přemkovy ruce. Uvěznil ji mezi svými pažemi, ale bylo to vzrušující vězení. Pocítila, jak se jí zrychluje dech i srdeční rytmus.

„Ze všeho nejraději bych tě požádal, abys mě vzala nahoru a nechala u sebe až do rána. Moc mě přitahuješ, jak už jsi asi pochopila... Dnes ale úplně jinak než tenkrát ve čtrnácti.“

Zírali si do očí a z jejich zornic sršely blesky s jasným poselstvím. Toužili po sobě, o tom nebylo pochyb.

Znovu se nadechl. „Ale nechci takhle pospíchat – i když mě to ničí a později budu stoprocentně litovat a nadávat si do idiotů. Byl to nádherný večer, už dlouho jsem takový nezažil. A pokud můžu mít nějaké vánoční přání, pak to, aby byl první z mnoha našich společných. Nejen ve dvou, i s těmi našimi prcky.“

„Já...“ vydechla sotva slyšitelně, „... si přeju totéž. Víím, že je to celé postavené na hlavu, ale podobně jako ty si říkám, že to naše setkání nemůže být náhoda.“

„Třeba kouzlo Vánoc?“ usmál se.

„Možná...“

Věděla, že to přijde. Muselo. Bylo to jediné logické vyústění, které mohla tahle chvíle mít. A tak, když se jejích rtů dotkla Přemkova ústa, jen je lehce pootevřela a vyšla mu vstříc. Vůbec netušila, kdy jeho dlaně opustily chladnou zeď a omotaly se okolo jejího těla. Přitiskl ji k sobě nenásilně, a přesto rozhodně, a Kamiliny žilami se rozlilo sladké teplo.

Líbal s vášní i citem: tak, že skoro ztrácela vědomí. Celé její tělo vláčnělo a ona měla dojem, že na tomhle polibku závisí její bytí. Hroužila se do něj, prožívala každou vteřinu, po kterou trval, opájela se jím...

Mužné ruce ji svíraly sebejistě a pevně, a ona se v té náruči cítila naprosto bezpečně. A najednou si byla jistá, že až – ne jestli – se s Přemkem ocitne za zavřenými dveřmi ložnice, bude jim to spolu ladit. Stačilo jen vnímat ten soulad nyní: souhru dvou těl a úst, která se navzájem hladí, laskají a poznávají.

Skoro zasténala, když se později vzdálil. V jeho očích četla podobné pocity, jaké zmítaly jí samotnou – radost, vzrušení... a očekávání.

(z povídky Josefa Pepsona Snětivého Ne každý vánoční dárek potěší)

„To, cos mi řekl při obědě, by neprošlo ani prezidentovi USA,“ říká mi večer v luxusní restauraci. Také ona je luxusní – a vtipná.

Když jsem se vrátil s prázdným žaludkem (oběd mi zlotřilí kolegové dali na pás, zatímco jsem byl na lovu) a hlavou plnou čertů do kanceláře, pozvání už leželo v obálce na stole.

Sedíme proti sobě. A já nemohu odtrhnout oči od nadpozemsky dlouhých a dokonalých nohou, které jako by mi dávala na odiv. Sedí bokem, po vzoru dávných dam na koni, a tak tu krásu vidím v celé její nekonečnosti.

„Jak se jmenuješ a odkud jsi?“ ptám se.

„Nebud' zvědavý. A nebud' už ani drzý jako dnes, příště by tě to mohlo mrzet,“ odsekne ledovým hlasem.

Stáhnou se.

Vtom mi na ústech přistane její prst.

„Ale no tak, nemrač se, Patriku, to ti nesluší,“ zašeptá El Bí. Ano, tak jí mám říkat: L.B. Je mi jedno, odkud zná moje jméno a co všechno o mě ví.

Stejně tak mě nezajímá, kdo je ona.

Chci ji a dostanu ji.

Pozvu její ukazováček na návštěvu úst.

Ochotně přijímá.

V práci jsem terčem závistivých poznámek, ale o to víc si užívám lov – tahle kořist je zatraceně vysoká... a je mi jasné, že obyčejný lovčík jako já na ni cílit nesmí. Jenže tím spíš mě to baví.

Po prvním rande jsem ukořistil žhavý polibek... a teď už se líbáme pokaždé. Umí to nádherně. Chtěl bych ji obejmout a přivinout k sobě, ale vždycky mi vyklouzne.

Jen někdy, to když je v obzvlášť dobré náladě, smím hladit její nekonečné nohy.

Už několikrát jsem zabrousil až do zakázaných končin – máme soukromí, večeříme ve vyhrazených zónách. Odpovědí byl vždy jen klidný, ale nekompromisní zákaz, po kterém zavolá číšníka, zaplatí (naštěstí, jinak bych musel vyhlásit osobní bankrot) a zmizí za černými skly limuzíny, čekající venku.

El Bí je tajemná, chytrá, sexy jako žádná druhá... Nedokážu myslet na nic jiného než na milování s ní. Ani já jí nejsem lhostejný; několikrát mi prozradila, že s ní nikdy nikdo nemluvil jako já, nikdo se na ni nedíval tak hladově... Práci jsem ani dřív moc nedával, ale teď už ji ani nepředstírám. Jak mám taky pracovat, když mám El Bí plnou hlavu i kalhoty?!

Po lososovém extempore ke mně kolegové (jakmile opadla prvotní závist) chovají až posvátnou úctu. A šéf se mě bojí, ačkoli se k němu chovám mile. Jen jednou poznamenal něco v tom smyslu, že takové, jako jsem já, si pan Arnold „dává k snídani“.

„A má bejt?“ povídám na to patřičně nahlas. „Stravovací návyky toho vašeho neviditelného pana Arnolda jsou mi víc kde.“

Celý openspace na mě nevěřicně zírá, protože takhle se o něm nikdo neodvážil mluvit. Jenže mně už je všechno jedno, dokonce i to, jestli mi šéf náhodou nezaráží třináctý plat.

Všechno kromě ní.

„Zpočátku jsem měla chuť nechat tě zabít za to, co sis dovoloval,“ říká mi El Bí po divoké líbačce, během které mě málem *utancovala* jen mistrovstvím svého dlouhého jazyka a čardášem přerývaného dechu. „Ale aspoň máš nějakou ksicht, na rozdíl od těch nechlapů, co se kolem mě plazí. Chtěl bys na noc ke mně domů?“

Chtěl jsem vyhrknout, že ano, ale znovu mi zacpala ústa tím nejpříjemnějším způsobem.

„Těsně před Štědrým dnem, ano? Nic mi nemusíš nosit, já už stejně všechno mám. Naopak: já budu tvůj vánoční dárek. A uvidíš, že na tebe čeká ještě jeden speciální dáreček... Jak bude velký, to záleží na tvé šikovnosti.“

(z povídky Alexandra Stainfortha Vánoční princ)

Beru do ruky mobil a vytáčím Radkovo číslo. Jestli se ozve, přehodnotím svůj aktuální postoj. Znamenalo by to totiž, že o mě vážně stojí.

„Sabi?“

Co? Jsem v šoku. Radek právě přijal můj hovor.

„Radku?“ Bože, musím znít pitomě. Divím se, jako by snad volal on mně.

„Myslím na tebe, nemůžu spát.“

Sním. Ano, jiná možnost neexistuje, po tom, jak se ke mně poslední dny choval.

„Já... Já taky nemůžu spát. Možná... Možná jsem udělala chybu a mohli bychom začít znovu. Ale budeme už k sobě maximálně upřímní, ano?“

Nevím, kde Radek je, zda v kuchyni, nebo v koupelně, aby ho manželka neslyšela. Ta skutečnost, že mu stojím za riziko odhalení a nepříjemnosti, mě ovšem naprosto dostává. Radek mě má zkrátka tam, kde chtěl.

Dokonce pro mě ráno přijíždí autem a jedeme do práce společně – poprvé od našeho vztahu. Připadám si zase jako v pohádce. Radek mě drží skoro celou cestu za ruku, občas ji políbí, a hlavně se pořád usmívá. Tohle je muž, do kterého jsem se zamilovala. Vrátil se mi.

Viky se neobtěžuje zakrýt rozladění, když nás spatří pohromadě, skoro ruku v ruce. Sleduje Radka, dokud nezapadne do kanceláře, a potom hodí vytřeštěné oči na mě.

„Mám zavolat, ať tě přijedou vyzvednout se svěrací kazajkou? Zcvokla ses? Hráblo ti? Právě jsi posunula důstojnost všech žen světa na tu nejnižší příčku!“

Netuším, co se s Viky děje. Proč se na mě dívá zhnuseně? Není přece nic špatného dát svému příteli druhou šanci, samozřejmě definitivně poslední, což Viky říkám.

„Ty jsi nepoučitelná,“ konstatuje Viky a podívá se na hodinky.

„Viky, prostě se uklidni. Víím, co mi Radek provedl, ale přece mu můžu dát příležitost dokázat mi, že jednal ve zkratu a pod tlakem.“

„Mně se to prostě nelíbí, Sab. Ty máš na víc.“

Jo, o tom už jsem si vyslechla dost. A vážně jsem málem začala přemýšlet nad tím, že bych Džejovi dala šanci, jenomže po téhle noci...

„Vím, že jsem o Radkovi řekla dost ošklivé věci, Viky, jenomže si nedokážu pomoci. Pořád na něj myslím a prostě víím, že on je ten pravý.“

Neunikne mi, že se Viky neustále dívá na hodinky. Je dneska nějaká výjimečná porada? Čekáme někoho?

„Proč jsi tak nervózní, Viky?“

„Zapomněla jsem jedné své autorce poslat korektury a Džej mi slíbil, že jí je na kole zaveze domů, když nebude sněžit – víš, jak nám teď hlídají náklady na kurýry. A právě přijíždí a mně se chce hrozně čůrat. Mohla bys za ním skočit dolů do šatny a dát mu tenhle

balík? Jinak tu budeme mít nehodu.“ Vrazí mi obálku s korekturami do ruky a doslova běží na dámy.

Jít za Džejem do šatny? Zbláznila se? No, jenže vzhledem k tomu, jak mi Viky neustále s něčím pomáhá, mi nezbyvá nic jiného, než to pro ni udělat.

Sbíhám po schodech dolů k pánské šatně a na chvíli se přede dveřmi zarazím. Nebudu vypadat jako nějaký úchyl, co se snaží kolegy přistihnout svlečené do půli těla?

Nebud' hloupá, Sab, uklidňuju se, vzápětí už klepám na dveře a vcházím dovnitř. Upřímně, přesně toho jsem se bála...

Džej ovšem není svlečený do půli těla, je skoro celý nahý. Na sobě má jenom boxerky. A jak je v šoku, že někdo vešel, otáčí se ke mně čelem a odhaluje se téměř v celé své kráse.

Panebože. Nemůžu od něj odtrhnout oči. Vážně jsem ještě nikdy neviděla tak nadité boxerky. Vůbec nechápu, proč jsem si toho v kalhotách ještě nevšimla.

Po několika vteřinách se konečně vzpomatuju, oči si zakryju obálkou s korekturou a otáčím se k Džejovi zády. Ještě že nevidí, jak hrozně rudá jsem rozpaky.

„Promiň, moc se omlouvám. Já... přinesla jsem tu korekturu.“

Slyším, jak se Džej za mnou rychle obléká a něco si rozčileně mumlá. Ani se nemůžu divit, být v jeho kůži, zbláznila bych se a na několik dní bych si nejspíš vzala nemocenskou. Měla jsem prostě zaklepat silněji a možná ještě zavolat, že jdu dovnitř.

„Víš co? Nechám tu korekturu tady a radši půjdu.“

„Počkej,“ říká a najednou stojí přede mnou ve svém sportovním oblečení. „O jaké korektuře to mluvíš?“ Prohlíží si obálku, kterou stále držím v ruce, a mračí se.

„No, přece jste se s Viky domlouvali, že ji zavezeš té její autorce.“

Džej vrtí hlavou. „O tom nic nevím.“

„Cože?“ Já tu Viky zabiju. Až dorazím zpátky do kanceláře, vyškrábu jí oči. Ano, ani náhodou ji nebudu šetřit, protože mě do téhle pekelné situace uvrhla záměrně.

„Říkala mi, že ti ji mám předat a...“

Džejovi zacuká v koutcích, ale nakonec se mu podaří udržet vážný výraz. Bože, vypadá hodně sexy. A při představě, co asi ukrývají jeho boxerky, se začínám opět červenat.

„Promiň, zapomněl jsem. Jasně že jsem se s Viky domlouval. Polož to tady na židli. Díky.“

Co? Takže mě sem Viky neposlala záměrně? Nebo ji v tom Džej jenom nenechal pořádně vykoupat?

„Dob... dobře,“ koktám zmateně a chystám se odejít, když mě Džej najednou chytá za ruku a otáčí mě k sobě.

„Nezajdeme někdy na večeři?“

Prudce zamrkám. Jsem jediná, kdo nechápe, co se tu děje? Včera mi Viky vyčítá, jak hrozně se k Džejovi chovám, a on se mi tu druhý den producíruje jen v boxerkách. A ještě mě zve na rande.

„Promiň, ale já mám přítele. Nehodilo by se...“

„Jasně, chápu, nic se neděje.“

Vypadá zklamaně. A já jsem možná zklamaná také, jenomže s Radkem se všechno urovnalo, nechci si připadat jako poběhlice, když s Džejem někam půjdu.

„No... tak se měj fajn,“ uzavírám naše trapné setkání a spěchám za Viky. Bude mi muset pár věcí vysvětlit.